

РЕШЕНИЕ

№ 6334

гр. София, 13.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 28.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **8483** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалният кодекс във връзка с чл. 118, ал.1 от Кодекса за социално осигуряване.

Образувано е по жалба А. В. Л., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № У1040-21-123/19.08.2020 г. на Директора на Териториално поделение на НОИ- С. град, с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане № 214-00-12059-1 от 29.05.2020 г., и Разпореждане № 214-00-12059-2 от 29.05.2020 г., за отпускане на парично обезщетение за безработица и за възобновяване изплащането на парично обезщетение за безработица. Твърди се, че Решение №У1040-21-123/19.08.2020 г. е незаконосъобразно, неправилно, в противоречие с материалния закон и целта на закона. В случая не са били налице основанията за прилагане на разпоредбата на чл.54б, ал.4 КСО, а ѝ се дължало обезщетение по чл.54а, ал.1 КСО, в размера и сроковете, установени в чл.54в, ал.1 КСО. Моли съда да отмени обжалвания акт. Претендира присъждане на разноски и адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата и моли съда да я уважи. Претендира разноски.

Ответникът по жалбата- Директора на ТП- НОИ– С. град чрез процесуалният си представител оспорва жалбата. Моли съда да отхвърли жалбата по мотиви подробно изложени в обжалваното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призовани не изпращат представител, не

взимат становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 24.04.2020 г. А. Л. подаде по електронен път заявление за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по 54а от КСО с У РИ 903321-4099, като към него приложила копие от заповед № 01/15.04.2020 г., издадена от осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото й правоотношение, считано от 21.04.2020 г., на основание чл. 328. ал. 1, т. 2 от Кодекса на труда /КТ/ /л.29-32/.

При обработката на представените документи по отношение на жалбоподателката, длъжностното лице установило, че по заявление вх. № 214-00-8964/20.09.2018 г., с разпореждане № 214-00-8964-1 от 27.09.2018 г. /л.22/ на А. Л. е отпуснато ПОБ, считано от 19.09.2018 г. до 18.07.2019 г. в размер на 61.64 лв. дневно. С разпореждане № 214-00-8964-4 от 07.12.2018 г. /л.23/, на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54д, ал. 1. т. 1, е прекратено изплащането на отпуснатото ПОБ, считано от 22.10.2018 г., с мотиви: "започване на трудова дейност - К. БЪЛГАРИЯ ЕАД. ЕИК[ЕИК]".

С Разпореждане № 214-00-12059-1 от 29.05.2020 г., на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 4 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, на А. В. Л. е отпуснато парично обезщетение за безработица /ПОБ/, считано от 21.04.2020 г. до 20.08.2020 г. в размер на 9.00 лв. дневно /л.20/.

С Разпореждане № 214-00-12059-2 от 29.05.2020 г., на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54г, ал. 1 и ал. 3 от КСО, изплащането на ПОБ на А. В. Л. е спряно, считано от 21.04.2020 г., с мотиви: "Получаване на обезщетение за оставане без работа на основание чл. 222, ал. 1 от КТ за периода от 21.04.2020 г. до 20.05.2020 г." и е възобновено изплащането на ПОБ за периода от 21.05.2020 г. до 20.09.2020 г. в размер на 9,00 лв.

Разпореждане № 214-00-12059-1 от 29.05.2020 г. и Разпореждане № 214-00-12059-2 от 29.05.2020 г. са обжалвани от А. В. Л. по реда на чл. 117 КСО пред Ръководителя на ТП– НОИ– С. град.

С обжалваното Решение № 1040-21-123/19.08.2020 г. на Директора на Териториално поделение на НОИ- С. град /л.14-15/, е оставена без уважение жалбата на Л. срещу Разпореждане № 214-00-12059-1 от 29.05.2020 г., и Разпореждане № 214-00-12059-2 от 29.05.2020 г., за отпускане на парично обезщетение за безработица и за възобновяване изплащането на парично обезщетение за безработица. В обстоятелствената част на оспорвания акт, Директора на ТП –НОИ –С. град е посочил, че правопораждаща дата за отпускане на ПОБ по заявлението от 24.04.2020 г. е 21.04.2020 г. съгласно чл. 54а, ал. 4 от КСО, тъй като това е датата, от която е прекратено правоотношението с [фирма], поради което с разпореждане № 214-00-12059-1 от 29.05.2020 г.. на лицето е отпуснато ПОБ за период от 21.04.2020 г. до 20.08.2020 г. в размер на 9,00 лв. дневно. В случая е било налице предходно упражнено право на ПОБ, считано от 19.09.2018 г., както и че е налице отново придобито право на ПОБ, считано от 21.04.2020 г. Тъй като между първото и второто право на ПОБ не са минали 3 години, на основание чл. 54б, ал. 4 от КСО и предвид чл. 10, ал. 2 от НОИПОБ е постановено получаване на обезщетение за безработица в размер на 9.00 лв. дневно, за период от 4 месеца- от 21.04.2020 г. до 20.08.2020 г. По отношение на разпореждане № 214-00-12059-2 от 29.05.2020 г., е прието, че на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54г, ал. 1 от КСО изплащането на отпуснатото ПОБ е спряно от 21.04.2020 г. и е възобновено от 21.05.2020 г. до

20.09.2020 г. в размер на 9 лв., поради получаване на обезщетение за оставане без работа на основание чл.222, ал.1 КТ за периода от 21.04.2020 г. до 20.05.2020 г.

По делото е приложена административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Оспореният административен акт- Решение № У1040-21-123/19.08.2020 г. на Директора на Териториално поделение на НОИ- С. град е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО - Директор на ТП на НОИ, в кръга на правомощията му. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Спазени са административнопроизводствените правила. Разпорежданията са издадени от длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 КСО, т.е. от компетентен орган в рамките на правомощията му. Разпорежданията са обжалвани по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В решението са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и пред кой подлежи на обжалване. Датирано е и подписано. Същото е мотивирано. Предвид това, в производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Относно материалната законосъобразност на акта:

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 от КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски. Съгласно § 1, т. 3 от ДР на КСО "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 от КСО и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Следователно, за да се счита едно лице за осигурено и да има право на парични обезщетения и помощи, предвидени в кодекса е необходимо по отношение на него да са налице едновременно следните условия: да извършва трудова дейност, която е основание за осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 от КСО и да са внесени или дължими осигурителни вноски върху възнаграждение.

Съгласно чл. 54л от КСО отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет. Данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО се използват за изчисляване и отпускане на пенсиите, паричните обезщетения и помощите, а съгласно чл. 7, ал. I от КСО осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване за лицата по чл. 4, ал. 1 се внасят от осигурителите до 25-то число на месеца, следващ месеца, през който е положен трудът.

В Раздел III КСО се съдържат разпоредбите, касаещи „Парични обезщетения за

безработица“ . Съгласно текста на чл. 54а, ал. 1 от КСО, за да бъде налице правото на обезщетение на жалбоподателя е необходимо да бъдат налице кумулативно следните предпоставки – лицето да има внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването; да има регистрация като безработно в Агенцията по заетостта; да не е придобило право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Р България или пенсия за старост в друга държава, да не получава пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168 от КСО и да не упражнява трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от КТ. В ал. 4 от същата правна норма е разписано, че обезщетението за безработица се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако заявлението по ал. 3 е подадено в тримесечен срок от тази дата и лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 работни дни от тази дата.

В конкретния случай А. Л. е подала по електронен път заявление за отпускане на ПОБ по 54а от КСО с У РИ 903321-4099 на 24.04.2020 г., с приложено копие от заповед № 01/15.04.2020 г., издадена от осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото й правоотношение, считано от 21.04.2020 г., на основание чл. 328. ал. 1, т. 2 от Кодекса на труда /КТ/. Предвид това са спазени сроковете по чл.54а, ал.4 КСО. Доколкото трудовото правоотношение с [фирма], ЕИК[ЕИК] е прекратено, считано от 21.04.2020 г., то именно от тази дата 21.04.2020 г. възниква правото на ПОБ. Т.е. правилно е определен началния момент за получаване на ПОБ, а именно от датата на последното прекратяване на осигуряването- 21.04.2020 г.

Относно размера: Съгласно чл.54б, ал.1 КСО дневното парично обезщетение за безработица е в размер 60 на сто от среднодневното възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" за последните 24 календарни месеца, предхождащи месеца на прекратяване на осигуряването, и не може да бъде по-малко от минималния и по-голямо от максималния дневен размер на обезщетението за безработица.

В случая обаче няма спор, че по заявление вх. № 214-00-8964/20.09.2018 г., с разпореждане № 214-00-8964-1 от 27.09.2018 г. на А. Л. е отпуснато ПОБ, считано от 19.09.2018 г. до 18.07.2019 г. в размер на 61.64 лв. дневно. Изплатено е ПОБ за периода от 19.09.2018 г. до 21.10.2018 г./вкл./.

С оглед на последното не е приложима цитираната новела на чл.54б, ал.1 КСО, а тази на чл. 54 б, ал. 4 от КСО, съгласно която безработните лица, придобили право на парично обезщетение по чл. 54а преди изтичането на три години от предходно упражняване на правото на обезщетение за безработица, получават минималния размер на обезщетението за срок 4 месеца. В текста на чл. 10, ал. 2 от Наредбата за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица /НОИГЮБ/ е визирано, че при отпускане на ПОБ по реда на чл. 54б, ал. 4 от КСО, 3-годишният период се определя от датата на отпускане на предходно ПОБ. А според чл.54а, ал.2 КСО минималният дневен размер на обезщетението за безработица се определя ежегодно със Закона за бюджета на ДОО. С чл. 11 от Закона за бюджета на Държавното обществено осигуряване /ДОО/ за 2020 г. е определен дневен минимален размер на обезщетението за безработица за 2020 г.- 9 лв.

Посоченият в чл. 10, ал. 2 от НОИГЮБ 3/три/ годишен срок следва да бъде определен, по правилата на ГПК, в изпълнение разпоредбите на чл. 144 от АПК. Съгласно чл. 60, ал.1 от ГПК срокът се изчислява по години, месеци, седмици и дни. В конкретния случай и при приложение разпоредбата на чл. 54б ал.4 от КСО, срокът се изчислява по години. Според чл. 60, ал.2 от ГПК срокът, който се брои на години, изтича в съответния ден на последната година, а ако месецът в последната година няма съответно число, срокът изтича в последния му ден. Началото на 3-годишният срок по чл. 54б ал.4 от КСО, започва да тече от датата на отпускане на предходното ПОБ / чл. 10, ал.2 от Наредбата/. Безспорен факт е, че предходно право на ПОБ е упражнено от жалбоподателя и паричното обезщетение е отпуснато от 19.09.2018 г. Това твърдение, не се оспорва и от двете страни по настоящото съдебно производство. При приложение правилата на чл. 60, ал.1 от ГПК, 3-годишният срок изтича в съответния ден на последната година – а този ден е именно 19.09.2021 г. Т.е. към датата на възникване на процесното ПОБ- 21.04.2020 г. не е изтекъл тригодишният срок, за да се приложи разпоредбата на чл.54б, ал.1 КСО.

От изложеното е видно, че е изпълнена хипотезата на нормата на чл. 54б ал.4 от КСО, а именно че е налице упражнено право на парично обезщетение за безработица за минал период от една страна и към датата на подаване на последващото заявление за отпускане на парично обезщетение за безработица, не са изтекли три години от предходното упражняване на правото.

Предвид това настоящата инстанция намира за законосъобразен и размера на ПОБ, определен от административния орган по реда на чл.54б, ал.4 КСО, а именно 9 лв..

С оглед изложеното до тук, съдът намира, че законосъобразно с обжалваното решение е потвърдено Разпореждане № 214-00-12059-1 от 29.05.2020 г..

На следващо място, материалнозаконосъобразно е и обжалваното решение, в частта, в която е потвърдено и Разпореждане № 214-00-12059-2 от 29.05.2020 г.

Съгласно чл. 54г КСО Изплащането на паричното обезщетение за безработица се спира за периода, през който лицето получава обезщетение за временна неработоспособност или обезщетение за оставане без работа на основание нормативен акт /ал.1/. Изплащането се възобновява от деня на отпадане на основанието за спиране за оставащия към датата на спиране период /ал.3/. Длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 спира с разпореждане производството по отпускането или изплащането на обезщетението за безработица, когато има данни, които могат да доведат до издаване на разпореждане за отказ или прекратяване изплащането на обезщетението и/или е необходимо изясняване на осигурителен стаж и/или осигурителен доход при прилагане на разпоредбите на международен договор, по който Република България е страна, или на европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност /ал.4/.

Разпоредбата на чл. 222, ал. 1 от КТ регламентира, че при уволнение поради закриване на предприятието или на част от него, съкращаване в щата, намаляване обема на работа, спиране на работата за повече от 15 работни дни, при отказ на работника или служителя да последва предприятието или неговото поделение, в което той работи, когато то се премества в друго населено място или местност, или когато заеманата от работника или служителя длъжност трябва да бъде освободена за възстановяване на незаконно уволнен работник

или служител, заемал преди това същата длъжност, работникът или служителят има право на обезщетение от работодателя. Обезщетението е в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа, но за не повече от 1 месец. С акт на Министерския съвет, с колективен трудов договор или с трудовия договор може да се предвижда обезщетение за по-дълъг срок. Ако в този срок работникът или служителят е постъпил на работа с по-ниско трудово възнаграждение, той има право на разликата за същия срок.

В случая в хода на административното производство е установено, че жалбоподателят е получила обезщетение за оставане без работа, поради което за периода от 21.04.2020 г. до 20.05.2020 г. на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54г, ал. 1 от КСО с разпореждане № 214-00-12059-2 от 29.05.2020 г. изплащането на отпуснатото ПОБ е спряно от 21.04.2020 г. и със същото разпореждане това обезщетение е възобновено от 21.05.2020 г.

Предвид горното, съдът намира, че Директорът на ТП– НОИ– С. град е постановил решението си в съответствие с материалния закон и с неговата цел, поради което оспорването е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя не следва да се присъждат своевременно претендираните разноски. Основателна е претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като с оглед правната и фактическа сложност на делото намира, че жалбоподателят следва на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв..

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал.2 предложение последно от АПК, Административен съд – София град, III-то отделение - 73 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата А. В. Л., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № 1040-21-123/19.08.2020 г. на Директора на Териториално поделение на НОИ- С. град, с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане № 214-00-12059-1 от 29.05.2020 г., и Разпореждане № 214-00-12059-2 от 29.05.2020 г..

ОСЪЖДА А. В. Л., ЕГН [ЕГН], да заплати на Териториално поделение на НОИ- С. град юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението на основание чл. 119, ал. 1 от КСО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: